

ART & CO PILAR PARCERISAS

Mirades creuades: Aballí i Coderch

Entre generacions

La Fundació Palau ha tingut la iniciativa d'organitzar uns diàlegs entre creadors de dues generacions diferents i en diversos àmbits de les arts. En el diàleg de les arts plàstiques que tingué lloc a la Fundació Vila Casas hi van intervenir dos artistes, Ignasi Aballí (1958) i Lúa Coderch (1982), als quals separen poc més de vint-i-cinc anys. Aballí és un creador consolidat que ha aconseguit dedicar-se plenament a la professió artística abandonant les servituds pròpies de l'ensenyament o altres càrregues i que ha tingut en les galeries i especialment en el Macba i altres museus la seva validació. Coderch, en canvi, és una artista emergent que està fent el circuit de les sales alternatives amb marca institucional, periple que ha ajudat molts artistes joves a treure el cap a les files de l'art i a ser reconeguts com a promeses de futur.

Què ha quedat enrere

Per als qui com Aballí s'iniciaren als anys vuitanta amb estudis acadèmics de belles arts en pintura, calia posseir un taller, un espai de treball amb eines on aplicar els coneixements i la creativitat. Ara, la idea de taller ha quedat antiquada. Les noves generacions, més avesades a projectar, a encarregar la producció externament, a fer recerca, a sortir en part de l'autoria per generar amb l'art una participació social, estan més ben formades tecnològicament i presenten un desig més ferm de comunicació amb els públics. Davant les noves poètiques apropiacionistes, importen menys els drets d'autor i van guanyant terreny espais compartits de coneixement com és el Creative Commons.

Més d'un factor

Quan parlem amb artistes de diverses generacions sobre la professionalitat, la legitimitat de l'artista, la consolidació i validació del seu treball, es fa difícil trobar un sol factor decisiu en aquesta consideració. Galeries, crítics, comissaris, col·leccionistes i museus pertanyen a un sistema en què cadascú des del seu angle ha de proporcionar la legitimitat al treball de l'artista. En les dues darreres dècades ha pres un paper important el comissari, de manera que l'artista sense el comissari a penes té currículum. Aquest és un tret de les noves generacions, les quals si bé per una banda es mostren més obertes i generoses envers el públic, de l'altra necessiten més mediadors per arribar a les estructures legitimadores. Si als anys vuitanta no hi havia cap equipament i tot el sistema de l'art era en mans privades, ara tenim equipaments, però mancats de polítiques públiques coherents i coneixedores del sector. Les arts plàstiques han deixat de tenir un espai polític propi, vivint el pitjor moment dels últims trenta anys. *